

Taist wisi juhhatas mele kallis Jummal
omma ustava ümmardaja, Torri Hundo Ja-
kobi õesise naese Unne, Reimula Küllas, ja
Lorma Rihheikennast. Sesamima lähke, tän-
nolik, heameliinne, ja allandlik naene ellus
kohheksa fümmend oasto hea terwile tees, ja
monade vāvad enne kui ta surti, joudis tem-
ma weel jalgsi Kärtiku miana, et kül ed ol-
nud heo ilm. Kaks vāva enne kui Õnnis-
teggia tedda korristas, olli ta läinud ühhe
ommoist minnaist kassimo, kes lapje wae-
was olli, ning olli tedda truiste altnud.
Temma mees armastas sedda wägga, aga
ta olli fa armastusse wäärit perreemma, vabs-
bikaso, ja lastemmo. Ta olli joudjow ja
uussin omma m: st, ommad lapled, ja nabrid
lähke ja helde Süddamega armastoma ja rõ-
mustoma. Ta rákis iffa rõmoga, kuida tem-
ma õnnis mees ühhes nouus olli olnud tem-
maga maja-piddamisse ja laste-kasvatamis-
se rõ jures. Küll, ütles ta, läks monnikord

Süd-

Süddo haledafs, fui perre, issa lopsi wic-
sadega peksis, ja et minna kül ei lausunud
sannagi sest, laste ehk perre-rahwu kuuldes;
siiski pollusin ma seddo, fui üksi ollime, et
ta laste peale piddi armo heitma, agga ta
wastas minnule: Morikenne! wassituma ja
pergemelelisse lastega peap wannem fannata-
ma, agga kangekaelne ja sanna vuulmasse lops
peop kangleste nuhheldud sama witsaga, et ta
ei sa emmale mele härmiks, ning et issa
saap rõmo temmost nähyha.

Se keige armsam assi, mis sest waggast
Reimula Ünnest tulleb öölda, on se, et tem-
ma truiste Jummala sanna öppetusle järel
ellus, mis temma kirriko läks kuulma, ja
mis temma majas likus. Eest ta ütles: Mis
maakjab keik kirriko käminne ja keik Jum-
mala sanna öppetus, fui ma seddo üksopäi-
nis förmadega kuten, ja fui minna ep olle
nenda kui ta öppetap, ustav, kassin, alland-
lik, ja armolinne? kuida wain ma iibolda-
da,